

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ ΙΓ'

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 16 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1935

ΑΡΙΘ. 7

Η ΓΛΩΣΣΑ ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ

Πάντοτε, ὡςάκις ἀπὸ τῶν τάξεων τῶν ὀρθολογιστῶν ἐπιστημόνων ἠκούσθη φωνὴ περὶ συγκρούσεως τῆς θρησκείας πρὸς τὴν ἐπιστήμην εἰς τοῦτο ἢ εἰς ἐκεῖνο τὸ ζήτημα, μετὰ προσεκτικὴν ἐξέτασιν ἀπέδεικνύετο ὅτι συγκρούσεις μεταξὺ αὐτῶν δὲν συμβαίνει, ἀλλὰ ἀμφότεραι λαλοῦν τὴν αὐτὴν τῆς ἀληθείας γλῶσσαν ὑπὸ διαφόρους μορφὰς καὶ ὅτι καὶ τῆς ἐπιστημονικῆς ἀληθείας τὸ ἔσχατον κατάντημα συμπύπτει πρὸς τὰ θρησκευτικὰ καὶ ἠθικὰ δεδογμένα, καίπερ ἐκ διαφόρων ὁρμώμενον ἀφετηριῶν.

Τὸ ἀναντίρρητον τοῦτο γεγονός ἤλθε νὰ υπομνήσῃ μία σοβαρὰ μονογραφία τοῦ ἐγκρίτου παρ' ἡμῖν βιολόγου καθηγητοῦ κ. Θρ. Βλησίδου*, ὅστις, ἀσχοληθεὶς ἀπὸ καθαρῶς βιολογικῆς ἐπιστημονικῆς ἐπόψεως ἀποκλειστικῶς ἐπὶ τῇ βάσει τῶν δεδομένων τῆς παρατηρήσεως καὶ μακρὰν πάσης μεταφυσικῆς, φιλοσοφικῆς ἢ θρησκευτικῆς προϋποθέσεως, εἰς τὴν ἔρευναν τῆς ἀνθρωπίνης κοινωνικῆς ζωῆς κατὰ παραλληλισμὸν τῆς μαρξικῆς ἐκδοχῆς πρὸς τὴν δαρβινεῖον θεωρίαν, ἀπέδειξε κατὰ τὸν μᾶλλον σαφῆ τρόπον ὅτι ὑπάρχει ἄρρηκτος δεσμὸς μεταξὺ τῶν φυσικῶν καὶ τῶν πνευματικῶν παραγόντων τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς, ὅτι ὑπεύθυνος τῆς κοινωνικῆς καταστάσεως εἶνε ἡ ἀνθρωπίνη διάνοησις καὶ οὐχὶ οἱ φυσικοὶ νόμοι, ὡς κακῶς νοοῦνται οὗτοι, καὶ ὅτι ἡ ὑπαρξὶς καὶ ἡ λειτουργία τοῦ ἠθικοῦ νόμου δέον νὰ γείνη δεκτὴ ὡς συνδετικὸς κρίκος μεταξὺ τῶν κατωτέρων τάσεων τοῦ ἀνθρώπου καὶ τῆς πνευματικῆς αὐτοῦ φύσεως.

Ὁ Μαρξισμὸς, ὡς εἶνε γνωστὸν, ἀναχωρεῖ εἰς τὴν διατύπωσιν τῆς κοσμοθεωρίας του ἐκ μίας καθαρῶς βιολογικῆς βάσεως, τὴν ὁ-

ποῖαν ἐδανείσθη ἐκ τοῦ δαρβινισμοῦ, ἦτοι ἐκ τοῦ ἀγῶνος τῶν τάξεων, ὅστις οὐδὲν ἄλλο, κατ' αὐτόν, εἶνε ἢ ὁ περὶ ὑπάρξεως ἀγῶν τῆς δαρβινεῖου ὑποθέσεως, συνεχιζόμενος εἰς τὴν κοινωνίαν ὡς φυσικὸς καὶ ἀναπόφευκτος μεταξὺ τῶν κοινωνικῶν τάξεων αἰτινες ἐγεννήθησαν ἐκ τῶν οἰκονομικῶν συνθηκῶν, ἦτοι ἐκ τῆς κακῆς εἰς τὰς διαφόρους κοινωνικὰς τάξεις διανομῆς τῶν ἀγαθῶν τῆς ζωῆς. Ἄλλ' ἢ σύγκρισις τῶν δύο τούτων θεωριῶν ἀποδεικνύει ὅτι κατ' οὐδένα τρόπον δύνανται νὰ παραλληλισθοῦν πρὸς ἀλλήλας αἱ δύο αὐταὶ ἐκδοχαὶ τοῦ βιωτικοῦ ἀγῶνος, τῶν ὁργανισμῶν ἐν τῷ δαρβινισμῷ καὶ τῶν τάξεων ἐν τῷ μαρξισμῷ, οὐδ' ἑτέρα δὲ τούτων ἐπαρκεῖ νὰ ἐρμηνεύσῃ τὰ κοινωνικὰ φαινόμενα, διότι, ἐκτὸς τῶν βιολογικῶν νόμων τῆς ζωῆς ὑπάρχει καὶ ὁ νόμος τῆς διανοητικῆς λειτουργίας, ἦτις, πρὸς ταῖς φυσικαῖς συνθήκας καὶ ἀνάγκαις, ἐδημιούργησε διὰ τοῦ πολιτισμοῦ καὶ ἄλλας καθαρῶς πνευματικοῦ περιεχομένου. Ἄγῶν τοῦ ἀτόμου κοινωνικὸς καὶ ἀγῶνες τῶν τάξεων ἐν τῇ κοινωνίᾳ ὑπάρχουν, ἀλλὰ οὔτε φυσικὰς βάσεις ἔχουν, οὔτε ὑπὸ φυσικῶν νόμων διέπονται, ἀλλὰ συντελοῦνται ἐντὸς τῆς κοινωνίας ἀκριβῶς διότι ὑπάρχει ἡ κοινωνία, καὶ γίνονται οὐχὶ ἐπὶ τοῦ φυσικοῦ ἐπιπέδου μηχανικῶς, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ πνευματικοῦ ἐπιπέδου συνειδητῶς μὲ παράγοντα τὸν διανοητικόν, πνευματικόν.

Ἡ ἀπροκατάληπτος ἐπιστημονικὴ παρατήρησις τοῦ κοινωνικοῦ φαινομένου ἄγει εἰς τὸ συμπέρασμα, ὅτι μεταξὺ τῶν φυσικῶν καὶ τῶν πνευματικῶν ἀναγκῶν τοῦ ἀνθρώπου ὑπάρχει συνδετικὸς κρίκος, οὗτος δὲ εἶνε ὁ ἠθικὸς νόμος, ὅστις οὕτω ἀποτελεῖ τὴν μόνην πραγματικὴν καὶ ἀναγκαίαν βάσιν τοῦ κοινωνικοῦ καθεστώτος. Ὁ ἠθικὸς οὗτος νόμος ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὸ θρησκευτικὸν συναίσθημα ὡς συναίσθημα ἐξαρτήσεως τοῦ ἀν-

* Ὁ Κομμουνισμὸς, ὁ Δαρβινισμὸς καὶ ὁ ἠθικὸς Νόμος (Ἀθήναι 1934).

θρώπου και εξ άλλων ανωτέρων δυνάμεων, και η έννοια της δικαιοσύνης εν σχέσει προς τόν σεβασμόν τών φυσικῶν και τών πνευματικῶν δυνάμεων ἐκάστου ἀνθρώπου ἐν τῇ κοινωνίᾳ, ἄγουσιν εἰς τὴν ἐκδοχὴν ὅτι τὸν φυσικὸν ἀγῶνα τῆς ζωῆς ἀνάγκη ν' ἀντικαταστήσῃ ἡ ἀλληλεγγύη πρὸς ἀρμονικὴν κοινωνικὴν συμβίωσιν τῶν ἀνθρώπων, αὕτη δὲ θὰ πραγματοποιηθῇ, ὅταν καταστή εἰς πάντας συνειδητὴ ἡ ἀναγκαιότης τῆς λειτουργίας τοῦ ἠθικοῦ νόμου ἐν τῇ κοινωνίᾳ. Τὴν ἀλληλεγγύην ταύτην βλέπομεν ὡς νόμον τῆς φυσικῆς ζωῆς ἐν τῇ θαυμαστῇ ἀρμονίᾳ τῆς συνεργασίας τῶν κυττάρων και τῶν ἰσθῶν εἰς ἐξασφάλισιν τῆς ζωῆς τοῦ σώματος, ὡς και ἐν τοῖς φυσικοῖς κοινωνίοις, ἐνθα ἡ ζωὴ τῶν ἀτόμων ἀσφαλίζεται διὰ τῆς κοινωνικῆς ἀλληλεξαρτήσεως. Οὐδὲν κοινωνικὸν ἢ οἰκονομικὸν σύστημα, μονοπλευρῶς ἐφαρμοζόμενον, δύναται νὰ ἐπιτύχῃ τὴν ἀρμονικὴν τῶν ἀνθρώπων συμβίωσιν, διότι ἡ ἀνθρωπίνη ζωὴ ἀποτελεῖ μίαν πραγματικότητα, ἣτις δὲν ἐπιδέχεται μονόπλευρον ἔρευναν. Εἶνε ἐν ταύτῳ ἐν φαινόμενον φυσιολογικὸν και πνευματικὸν και ψυχολογικόν, ἀποτελεῖ ἅρα πρόβλημα και τῆς Βιολογίας και τῆς Ψυχολογίας και τῆς Κοινωνιολογίας, κατ' ἀκολουθίαν δὲ μόνον ὡς ἐνιαῖον πρόβλημα δέον νὰ ἐρευνηθῆται, νὰ κατανοηθῆται και νὰ λύεται.

ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ Ο ΑΓΙΟΡΕΙΤΗΣ¹

Τρίτην ταύτην φοράν, φιλέοργοι ἀκροαταί, ἀξιούμαι νὰ ἀνέλθω τὸ βῆμα τοῦτο κατὰ τὴν εὐσημον ταύτην ἡμέραν. Ἔσχον διὰ τοῦτο ἤδη και πρότερον τὴν εὐκαιρίαν νὰ τονίσω ὅτι ἡ σχολικὴ εορτὴ τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν ἐξέρχεται τοῦ πλαισίου τῆς ἀτομικότητος τῶν ἁγίων τούτων και προσλαμβάνει τὸν χαρακτήρα παιδαγωγικοῦ διὰ τὸν Ἕλληνα συμβόλου. Εἶναι ἡ εορτὴ τῆς συναντήσεως και ἀμοιβαίας περιπτύξεως τοῦ ἑλληνικοῦ πνεύματος και τῆς χριστιανικῆς συνειδήσεως, τῆς γνώσεως και τῆς πίστεως, τῆς ἐπιστήμης και τῆς θρησκείας. Καὶ ὡς τοιαύτην χαιρετίζει και γεραίρει τὴν ἡμέραν ταύτην σύμπαν τὸ Ἕλληνικόν. Τοῦτο διαβεβαιοῦντες και πάντες ἡμεῖς σήμερον, ἰστάμενοι ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τῶν ἔθνικῶν παραδόσεων, ἀπὸ τὴν ἐκκλησίαν ἐφέρομεν τὰ βήματά μας εἰς τὸ γυμνάσιον. Συνήθως οἱ πανηγυριστοὶ τῆς ἡμέρας ἀρῶνται τὰ θέματά των ἀπὸ τὸ πλούσιον και γόνιμον ἰδεῶδες τῶν εορταζομένων Ἱεραρχῶν, ἀλλ' ἡ έννοια, ὡς εἶπον, τῆς πα-

ρούσης εορτῆς, μᾶς δίδει τὴν ἄδειαν νὰ παρεκκλίνωμεν και ἀπὸ τῆς στερεοτύπου σχεδὸν ταύτης συνηθείας. Ἀντὶ νὰ ὁμιλήσω περὶ τῶν Διδασκάλων τούτων, θὰ ὁμιλήσω περὶ ἐνὸς μαθητοῦ αὐτῶν. Μαθητοῦ, ὁ ὁποῖος ἀνεδείχθη ἐπίσης εἰς τῶν μεγίστων διδασκάλων τῆς Ἐκκλησίας και τοῦ Γένους εἰς χρόνους δυσχεμερούς, ὅπως ἦτο και ἡ ἐποχὴ τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν, και ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἀρχῶν, ἃς ἐκεῖνοι ἐπέσβενσαν και ἐδίδαξαν. Μαθητοῦ, περὶ τοῦ ὁποίου ὁ λόγος ἔχει τοῦτο τὸ ἰδιάζον δι' ἡμᾶς ενδιαφέρον, ὅτι εἶναι Νάξιος. Ἀνὴρ, τοῦ ὁποίου ἐνάμιλλον δὲν ἐγέννησεν ἡ Νάξος οὔτε πρὸ αὐτοῦ, οὔτε μετ' αὐτόν. Καὶ ὁ Νάξιος αὐτὸς εἶναι ὁ μοναχὸς Νικόδημος, ὁ κοινότερον καλούμενος «Νικόδημος ὁ Ἄγιορεΐτης». Δικαιοῦμαι λοιπόν, νομίζω, νὰ ἐπικαλεσθῶ σύντονον τὴν προσοχὴν και εὐμενὴ τὴν ἡμετέραν ἀκρόασιν.

Ἐγεννήθη ὁ ἀοίδιμος ἐν τῇ πόλει Νάξῳ κατὰ τὸ ἔτος 1749¹. Ὁ πατήρ του ὠνομάζετο Ἀντώνιος, ἡ δὲ μήτηρ του Ἀναστασία. Τὸ οἰκογενειακὸν ἐπώνυμον εἶναι Καλλιβούρτζης. Εἰς βιογραφικὸν σχεδίασμα, τὸ ὁποῖον ἔχει δημοσιεύσει ὁ διευθυντὴς τῆς βιβλιοθήκης τῆς Βουλῆς Διονύσιος Καλογερόπουλος, ἀποκαλεῖ αὐτὸν Καλλισούρτσον². Ἄλλ' ἡ ἐκφορὰ τοῦ ἐπωνύμου τούτου εἶναι ἐσφαλμένη. Σφάλεται ἐπίσης, ἀσπασζόμενος τὸν τύπον «Καλλισούρτσος», ὁ συντάκτης τοῦ βιογραφικοῦ σημειώματος τοῦ ὁσίου Νικόδημου εἰς τὴν Μεγάλην Ἑλληνικὴν Ἐγκυκλοπαιδείαν. Ἡ ἐν Νάξῳ οἰκία, ἐν ἣ ὁ μακαριστὸς ἀνὴρ εἶδε τὸ φῶς τῆς ἡμέρας, δὲν ὑπάρχει ἀτυχῶς. Ἐπὶ τῶν θρειπίων αὐτῆς εἶναι ἐκτισμένη ἡ οἰκία εἰς τὴν ὁποίαν ἔχει τὴν τιμὴν νὰ κατοικῇ σήμερον ὁ ἀγαπητός μου συνάδελφος τῶν Μαθηματικῶν κ. Ἰωάννης Ζῶρζος. Τὸ ὄνομα Νικόδημος εἶναι τὸ καλογηρικόν του ὄνομα. Κατὰ κόσμον ὠνομάζετο Νικόλαος. Ἡ μήτηρ του Ἀναστασία, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ συζύγου της, ἐκάθη μοναχὴ κοί μετωνομάσθη Ἀγάθη. Ἦκουσα ὅτι εἶχε και ἀδελφὸν ἱατρόν. Δὲν ἠδυνήθη ὁμως νὰ το βεβαιώσω. Ἡ γνωστὴ εἰς ἡμᾶς κυρία Μιταυτσή μοι παρέσχε τὴν πληροφορίαν ὅτι εἰς ἐπίδικον κιβώτιον τῆς οἰκογενείας Καλλιβούρτζη μεταξὺ αὐτῆς και τοῦ ἐντίμου ἱατροῦ τῆς πόλεως ταύτης κ. Δημητρίου Παγκάλου σφύρονται διάφορα βιβλία και χειρόγραφα και φωτογραφία, ἰδίᾳ δὲ ἀλληλογραφία οἰκογενειακὴ τοῦ ἀειμνήστου Νικόδημου. Εὐχῆς ἔργον θὰ ἦτο νὰ συνεφώνουν οἱ δύο ἀντίδικοι νὰ ἀνοιχθῇ τὸ εἰρημένον κιβώτιον, ὥστε νὰ ἐλευθερωθῶσιν ἀπὸ τὴν σῆψιν διαφωτιστικὰ στοιχεῖα περὶ τοῦ βίου τοῦ ἱεροῦ ἀνδρός. Παρὰ τῇ αὐτῇ κυρίῳ, ὡς αὐτὴ ἡ ἰδία μοι ἀνεκοίνωσεν, εὐρηται θαυμασία φωτογραφία αὐτοῦ. Ὡς πρὸς τὴν μητέρα τοῦ Νικόδημου ἐκφράζω τὴν εἰκασίαν ὅτι θὰ ἠσκήτευσεν

1. Ἐξεφωνήθη ἐν τῇ αἰθούσῃ τῶν τελετῶν τοῦ γυμνασίου Νάξου τῇ 30ῇ Ἰανουαρίου ἐ. ἔ., ἐπὶ τῇ σχολικῇ εορτῇ τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν.

1. Ἴδε περιοδικὸν «Γρηγόριον Παλαμᾶν», ἔτος Δ', σελ. 638. Ὁ Σάθας ἐν τῷ βίῳ τοῦ Νικόδημου, ἐν τῇ «Νεοελληνικῇ Φιλολογίᾳ» του, σελ. 624, θέτει ὡς ἔτος γεννήσεως τὸ 1748.

2. Ἐφημερίς «Ἐκκλησιαστικὸν Βῆμα» Ἀθηνῶν, ἔτος Α' 1934, ἀριθ. φύλλου 20.

και θα ετάφη εν τη πλησίον ημών κειμένη ιερῶ μονῇ τοῦ Μεγάλου Χρυσοστόμου.

Τὰ πρῶτα γράμματα ἐδιδάχθη ὁ ἀείμνηστος ἐνταῦθα ἐν τῇ πόλει Νάξῳ. Καθὼς ὁ ἴδιος ὁ Νικόδημος εἶπεν εἰς τὸν «παραδελφόν του» μοναχόν τοῦ Ἁγίου Ὁρους Εὐθύμιον, ὅστις μετὰ τὸν θάνατόν του καὶ ἐβιογράφησεν αὐτόν, ὁ πρῶτός του διδάσκαλος ὑπῆρξεν ὁ ἱερεὺς τῆς ἐνορίας του. Ὁ μικρὸς τότε Νικόλαος ἐβοήθει τὸν ἱερέα εἰς τὰ λειτουργικά του καθήκοντα καὶ ὁ ἱερεὺς, ἐξ εὐχαριστήσεως, ἔμαθεν εἰς τὸν παῖδα τὰ πρῶτα στοιχεῖα τῆς μαθήσεως. Μετὰ ταῦτα ἠντέχισε νὰ ἀκούσῃ τὰ ἐγκύκλια μαθήματα εἰς τὴν σχολὴν τοῦ Ἁγίου Γεωργίου, ἐκεῖ ὅπου κἀθίηται σήμερον ὁ συμπολίτης ημῶν κ. Ἀνδρέας Μαραβελίδης. Ἐκεῖ ἐδίδασκε τότε εἰς τῶν ἀξίων διδασκάλων τοῦ Γένους, διδασκῶν καὶ μόνον διὰ τῆς ἀκτινοβόλου ἀρετῆς του, ὁ ἀρχιμανδρίτης Χρυσάνθος Ἐξωχωρίτης, ὀνομαζόμενος ἀπὸ τὸν λαὸν μὲ τὸ κοινὸν ὄνομα «ὁ παπᾶ Χρυσάνθος», ἀδελφὸς τοῦ ἁγίου νεομάρτυρος Κοσμᾶ τοῦ Αἰτωλοῦ. Ἔχω τὴν ἰδέαν ὅτι ἡ μαθητεία τοῦ Νικοδήμου παρὰ τῷ ζηλωτῇ ἐκείνῳ κληρικῷ ἐνέπνευσε πρωτίστως τὸν πόθον νὰ ἀφωσιωθῇ εἰς τὰ θεῖα. Ἐπικουρικῶς συνετέλεσε καὶ ἡ παρουσία διαφόρων μοναχῶν τοῦ Ἁγίου Ὁρους, οἱ ὁποῖοι κατὰ καιροὺς ἐπεσκέπτοντο τὴν Νάξον διὰ ζητήματα μοναστηριακά. Διὰ τοιούτων ὁργάνων ἐκάλεσεν ἡ Θεία Πρόνοια τὸν μικρὸν Νικόλαον Καλλιβούρτζην, ἵνα θέσῃ αὐτὸν ἐπὶ τὴν λυχνίαν καὶ ἀναδείξῃ ἕνα τῶν μεγάλων διδασκάλων τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Γένους. Περὶ τοῦ αὐδιδίου ἀρχιμανδρίτου Χρυσάνθου ἐλπίζω νὰ εὔρω τὴν εὐκαιρίαν νὰ κάμω ἴδιον λόγον ἐν ἐπὶ τούτῳ συνελεύσει ὑμῶν. Ἐπὶ τοῦ παρόντος, παρακαλῶ ὑμᾶς νὰ ἔχετε ὑπ' ὄψιν, ὅτι τὸ ἐρημωθὲν ἤδη σχολεῖον τοῦ ἁγίου Γεωργίου ἔχει τὴν ἐνδιαφέρουσαν διὰ τὸν τόπον τοῦτον ἱστορίαν, ὃ δὲ ἐν μακαριστοῖς ἀρχιμανδρίτης Χρυσάνθος εἶναι εἰς τῶν πνευματικῶν εὐεργετῶν τοῦ τόπου τούτου. Ἡ ἀρετὰ πλουσία βιβλιοθήκη, ἡ ὁποία ὑπῆρχεν εἰς τὸ καταργηθὲν Ἑλληνικὸν Σχολεῖον Νάξου καὶ ἡ ὁποία ἤδη κοσμεῖ τὴν βιβλιοθήκην τοῦ γυμνασίου τούτου εἶναι δωρεὰ τοῦ ἀρχιμανδρίτου ἐκείνου. Εἰς τὴν «ἑλληνικὴν» ταύτην «σχολήν», ὡς ἐλέγετο εἰς τοὺς ἀρχαιότερους χρόνους, ἐδίδαξαν κατὰ τοὺς χρόνους τῆς Ἐπαναστάσεως, μνήμην καταλιπόντες ἀγαθὴν, οἱ ἀείμνηστοι καθηγηταὶ Χριστόδουλος Χρῦσης καὶ Ἀνδρέας Δαλεξῶς. Αὐτῶν μαθητῆς ὑπῆρξεν ὁ σπουδαῖος Νάξιος «λόγιος» μακαρίτης Ἰωάννης Σακελλίων¹. Ὁ γυμνασιάρχης Νικόλαος Μαλαγαρδῆς εἰς βιογραφικὴν τινα σημειώσιν του περὶ τοῦ ὁσίου Νικοδήμου ἐκφράζει τὴν γνώμην ὅτι οὗτος ἔγινε κάτοχος τῆς λα-

τινικῆς καὶ ἰταλικῆς γλώσσης ἐν Νάξῳ, πιθανὸν ἐξ ἀναστοφῆς μὲ φραγκακαλογήρους. Ἡ ψυχολογία τοῦ Νικοδήμου, τὴν ὁποίαν ἀντελήφθη ἐκ τῆς μελέτης τῶν ἔργων του, δὲν ἐπιτρέπει, νομίζω, νὰ πισταδεχθῶμεν τοιαύτην τινὰ ὑπόθεσιν. Ὁ Νικόδημος, ἤδη ἀπὸ τῆς μικρᾶς του ἡλικίας ἐκράτει πολὺ ὑψηλὰ τὴν ἀξιοπρέπειαν καὶ τὸ ὑπεροχικὸν τοῦ ὀρθοδόξου. Ὅτι ὁ Νικόδημος ἔκαμνε χρῆσιν τῆς λατινικῆς, τῆς ἰταλικῆς καὶ τῆς γαλλικῆς, τοῦτο προκύπτει ἐκ τῶν συγγραμμάτων του. Τὸ πιθανώτερον ὅμως εἶναι ὅτι τῶν γλωσσῶν τούτων ἔγινε κάτοχος ἐν Σμύρνῃ, τῇ πολυπαθεῖ ταύτῃ τῆς Ἰωνίας νήσου. Ἄλλως τε, εἶναι μεμνησθημένων ὅτι ὁ ἀρχιμανδρίτης Χρυσάνθος ἦτο κάτοχος τῆς λατινικῆς καὶ τῆς ἰταλικῆς γλώσσης. Ἡ βιβλιοθήκη του εἶναι ἀρετὰ πλουσία εἰς ἔργα ἀμφοτέρων τούτων τῶν γλωσσῶν. Ὡστε δὲν θὰ εἶναι δύσκολον εἰς ἡμᾶς νὰ δεχθῶμεν ὅτι ὁ Νικόδημος ἔλαβε τὰς πρώτας βάσεις εἰς αὐτὰς παρὰ τοῦ διδασκάλου του Χρυσάνθου. Διότι ἐκεῖ ἔλαβε τὴν ἀνωτέραν αὐτοῦ κατάρτισιν, τὴν ὁποίαν κατόπιν διὰ τῆς ἀτομικῆς μελέτης καὶ ἐργασίας ἀνήγαγεν εἰς ὕψος ἐπίζηλον καὶ δι' αὐτοὺς ἀκόμη τοὺς καθηγητὰς τῶν Πανεπιστημίων. Εἰς ἡλικίαν 16 ἐτῶν εἶχε φέροι ὁ πατήρ του τὸν ἀκόμη Νικόλαον ὀνομαζόμενον υἱόν του εἰς Σμύρνην, ὅπου μέγα εἶχεν ὄνομα καὶ κλέος ὁ «κύρ Ἰεροθέος», διαπρεπῆς ἑλληνιστῆς καὶ ἱεροδιδάσκαλος, ὁ γνωστότατος εἰς τὸν κόσμον τῶν γράμμάτων Ἰεροθέος Βουλισμᾶς. Οὗτος ἐδέχετο καὶ «ἐσωτερικοὺς» μαθητὰς εἰς τὸ σχολεῖόν του, ὡς τοιοῦτος δὲ εἰσῆλθη καὶ ὁ Νικόδημος. Παρὰ τῷ διασήμῳ ἐκείνῳ ἀνδρὶ ἔλαβε τὴν ἀνωτάτην σχολικὴν του μόρφωσιν, φοιτήσας ἐπὶ ὀλόκληρον τετραετίαν. Ὁ μαθητικὸς του βίος, ὡς τὸν περιγράφει ὁ μοναχὸς Εὐθύμιος, εἶναι ἰδεῶδες φιλεργίας, ἐπιμελείας, σεμνότητος καὶ ἀγάπης πρὸς τοὺς συμμαθητὰς. Ἡ δὲ ἀγάπη καὶ ἡ ἐκτίμησις τὴν ὁποίαν εἶχεν ἀπὸ τοὺς διδασκάλους του μαρτυρεῖται ἀπὸ τὰς ἐπιστολάς, τὰς ὁποίας ἐξηκολούθησεν μέχρι τελευταίας των ἀναπνοῆς νὰ γράφον εἰς αὐτὸν τόσον ὁ ἀρχιμανδρίτης Χρυσάνθος, ὅσον καὶ «ὁ κύρ Ἰεροθέος» τῆς Σμύρνης. Ἴσως ὁ Νικόδημος νὰ ἐπεθύμει νὰ παρατείνῃ τὴν φοιτησίν του παρὰ τῷ Ἰεροθῆῳ Βουλισμᾶ· ἀλλὰ τραγικὰ ἔθνηκα γεγονότα ἠνάγκασαν αὐτὸν καὶ πλείτους ἄλλους νὰ ἐγκαταλείψωσι τὴν πολυπαθεῖ Σμύρνην. Πάντως οἱ δύο ἐξαίρετοι διδασκαλοὶ του ἐνέπνευσαν εἰς αὐτὸν τὴν ἀγάπην πρὸς τὰ ἑλληνικὰ γράμματα καὶ «τὸν ἑλληνισμὸν», τὸν ζῆλον ὑπὲρ τῆς ὀρθοδόξου πίστεως, καὶ ἐποδηγέτησαν αὐτὸν εἰς τὸν ἐνάρατον βίον. Ἔθεσαν δηλαδὴ τὰ βήματά του εἰς τὸν δρόμον τῶν σήμερον πανηγυριζομένων τριῶν «μεγίστων φωστήρων» τῆς Οἰκουμένης, δρόμον, τὸν ὁποῖον ὁ Νικόδημος ἐκεῖνος ἐβάδισε στεροτάτῳ ποδὶ καὶ ἐδόξασε.

(Συνεχίζεται)

ΑΡΧΙΜ. ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ Ι. ΚΑΡΠΑΘΙΟΣ
ΚΑΘ. ΤΩΝ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΩΝ ΤΟΥ ΕΝ ΝΑΞΩ ΓΥΜΝΑΣΙΟΥ

1. Ἀφιερωτικὸν Σημείωμα τοῦ αὐτοῦ Σακελλίονος, γεγραμμένον ἐπὶ ἐκδοθέντος ὑπ' αὐτοῦ βιβλίου, ἀφιερωμένου εἰς τὴν Βιβλιοθήκην καὶ ἔχοντος ὄθδε: «Τῆ βιβλιοθήκῃ τῆς ἑλληνικῆς Σχολῆς Νάξου, ἐν ἣ τὸ πρῶτον φῶς ἔβλεψα τοῦ ἡλίου, καὶ τὸ ἄδολον ἀθήλασα γάλα τῆς ἐγκυελίου παιδεύσεως ὑπὸ καθηγηταῖς τοῖς ἀειμνήστοις Χριστοδούλῳ Χρῦση καὶ Ἀνδρέᾳ Δαλεξίῳ». Τὸ βιβλίον ἐβῆται ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ τοῦ γυμνασίου ὑπ' ἀριθ. 40.

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

Τὸ δὴθεν Ε' Εὐαγγέλιον.

Τὰ ἐπὶ τῇ βίσει τῶν δημοσιευμάτων ἀγγλικῶν φέλλων ἢ οἰωνδῆποτε ἄλλων πληροφοριῶν καὶ γνωμῶν γραφέντα καὶ ἐν τῷ ἡμετέρῳ τύπῳ περὶ τῶν ἐπ' ἐσχάτων ἀνακαλυφθέντων παπυρίων φέλλων, περιεχόντων ἀποσπασμάτα χριστιανικῆς γραφῆς τῶν μέσων τοῦ β' αἰῶνος, ἀποτελοῦντα τάχα τμήμα πέντε-πιτο κανονικοῦ Εὐαγγελίου ἀπολεσθέντος, ἀποτελοῦν εἰκοτολογία, ἐφ' ὅσον δὲν ἐδημοσιεύθη ἔτι τὸ κείμενόν των διὰ τὰ δυνήθουν οἱ περὶ τὴν χριστιανικὴν γραμματολογία εἰδικοί τὰ ἀποφανθοῦν περὶ τοῦ περιεχομένου των. Ἡ παράδοσις δὲν γνωρίζει ἄλλο κανονικὸν Εὐαγγέλιον, ἐπέκεινα τῶν γνωστῶν τεσσάρων, εἰς τὰ ὁποῖα καὶ μόνον περιέχονται αἱ περικοπαὶ καὶ τὰ χωρία ὅσα ἀναφέρονται ἐν τῇ χριστιανικῇ φιλολογίᾳ ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χριστιανικῶν χρόνων. Ἀπὸ τοῦ καλουμένου κανόνος τοῦ Muratori, ὅστις πιθανώτατα συνειτάχθη περὶ τὸ 200, πάντες οἱ μετὰ ταῦτα κατάλογοι τῶν κανονικῶν βιβλίων τῆς Κ. Δ. ὁμιλοῦσι περὶ τεσσάρων Εὐαγγελίων, οὐδαμοῦ δὲ γίνεται λόγος περὶ πέντε Εὐαγγελίων. Καὶ ἐν τῇ ἐπ' ὄψιν περιπτώσει τῶν περὶ οὗ ὁ λόγος παπύρων συνέβη ὅ,τι καὶ κατὰ τὸ παρελθόν: ἅμα δὴλ. τῇ ἀνακαλύψει νέου κώδικος περιέχοντος ἀπόκρυφα Εὐαγγέλια ἢ περικοπὰς ἐξ αὐτῶν, διεφημίζεται ὅτι πρόκειται περὶ Ε' Εὐαγγέλιον, καὶ δὴ τοῦ ἀρχαιοτάτου πάντων προφανῶς καὶ τὸ σημερινὸν εἶρημα ἀνήκει εἰς ἀπόκρυφον. Ἐν τούτῳ θὰ ἦτο τὸ τοῦ Ἰακώβου Πρωτευαγγέλιον, ὡς ἀπεκλήθη ἐπὶ τοῦ πρώτου αὐτοῦ ἐκδότου ἐν λατινικῇ μεταφράσει γάλλου Postel (1552), τοῦτο ὄντως ἐγράφη περὶ τὰ μέσα τοῦ β' αἰῶνος, ὑπὸ τὴν σημερινῇ του δὲ μορφήν διεμορφώθη πιθανώτατα κατὰ τὸν δ' αἰῶνα. Μεταξὺ τῶν φερομένων ὡς συγγραψάντων εὐαγγέλιον ψευδεπιγράφων—συναπολεσθέν μετ' ἄλλων ψευδεπιγράφων—ἀναφέρεται καὶ ὁ ἀδελφὸς τοῦ Ἰακώβου Ἰούδας, ἀλλὰ ποῦ στηρίζονται οἱ φρονοῦντες ὅτι οἱ περὶ ὧν ὁ λόγος πάπυροι περιέχουσιν ἀπόσπασμα ἐξ αὐτοῦ, δὲν γνωρίζομεν, ἐφ' ὅσον δὲν ἐδημοσιεύθη ἀκόμη τὸ κείμενον τῶν παπύρων τούτων καὶ δὲν ἐμελετήθη ἐπακριβῶς ὑπὸ τῶν εἰδικῶν. Πρὸς τὸ παρόν, ὁ κόσμος γνωρίζει μόνον ὅ,τι εἶπε περὶ τοῦ νέου εἰρημίου ὁ διευθυντὴς τοῦ τμήματος τῶν χειρογράφων τοῦ Βρετανικοῦ Μουσείου κ. Idris Bell εἰκάζων ὁμοίότητα τοῦ περιεχομένου τῶν ἀποσπασμάτων τούτων πρὸς τὴν ἐν τῷ Α' Εὐαγγελίῳ ἀφήγησιν. Καίτοι, ἐπαναλαμβάνομεν, τὸ ἀνακαλυφθὲν δὲν ἐτέθη ἀκόμη ἐπ' ὄψιν τῆς χριστιανικῆς γραμματολογικῆς ἐπιστήμης, ἐν τούτοις ἡ φερομένη ὁμοιότης πρὸς τὸ Ἰωάννειον κείμενον, ἂν εἶνε ἀληθὴς, θὰ εἶχε ταύτην τὴν ἀξίαν, ὅτι κλονίζει, τὴν δυσμενῆ περὶ τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Ἰωάννου γνώμην τῶν φρονοῦντων ὅτι δὲν ἀποτελεῖ πιστὴν ἀναπαράστασιν τῶν ἔργων καὶ τῶν λόγων τοῦ Σωτήρος. Πρὸ ἰκανῶν ἐτῶν προεβρέθη ὑπὸ τῶν κύκλων τούτων, ὅτι, ἐάν ποτε ἤθελεν ἀνακαλυφθῆ νέος κώδικς Καινῆς Διαθήκης, ἀναγόμενος εἰς τὴν

πρώτην μετὰ τὸν θάνατον τῶν ἀποστόλων Πέτρου καὶ Παύλου ἑκατονταετίαν, τὸ περιεχόμενον του ἀσφαλῶς θὰ ἐβασίζετο ἐπὶ τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Μάρκου τοῦτο δέ, διότι τὸ Α' εὐαγγέλιον ἀποδίδουν εἰς ἐποχὴν τόσον πολὺν μεταγενεστέραν, ὥστε τὰ μὴ ἦνε δυνατόν τὰ νοηθῆ ὡς πιστὴ ἀφήγησις τοῦ βίου τοῦ Κυρίου. Ἄς ἀναμείνωμεν λοιπὸν τὴν ἐκδοσὶν τῶν ἀποσπασμάτων τούτων διὰ τὰ καταστῆ δυνατὴ ἠντικειμενικωτέρα ἐπιστημονικὴ κριτικὴ.

Τὸ κράτος καὶ τὸ Βατικανόν.

Ἐπὶ τὸν τίτλον τοῦτον ἐδημοσιεύθη ἐν τῷ τελευταίῳ (266) τεύχει τῆς «Ἔργασίας» ἄρθρον τοῦ Καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου κ. Α. Ἀλιβιζάτου ἐξ ἀφορμῆς τοῦ τελευταίου περὶ τῆς ἀνυπάρχοντος λατινικῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν μέτρον τοῦ Ὑπουργείου τῶν Θρησκευμάτων. Ὁ κ. Καθηγητὴς γνωρίζων καλῶς τὰ πράγματα ὡς ἐκ τῆς πείρας ἢ ἔχει ἐκ τῆς ἐφ' ἱκανὸν ἐπ' αὐτοῦ διευθύνσεως τοῦ τμήματος τῶν Ἐκκλησιαστικῶν τοῦ Ὑπουργείου Παιδείας, καὶ ἐπιδοκιμάζων, ὡς ἦτο ἐπόμενον, τὸ μέτρον τοῦτο, ἐπικρίνει τὴν μέχρι τοῦδε ἔνοχον ἀδιαφορίαν τοῦ κράτους πρὸς τοὺς ἰδίους του νόμους καὶ τὰς συνθήκας, ὀφειλομένην τὸ μὲν εἰς τὴν ὑπὸ τῶν ἀρμοδίων κρατικῶν ὑπηρεσιῶν παντελῆ ἄγνοίαν καὶ τῶν στοιχειωδестέρων πραγμάτων, τὸ δὲ εἰς τὴν κακῶς ἐννοουμένην κρατικὴν ὑποχωρητικὴν ἀπέαντι τῶν ἐπεμβάσεων μερικῶν ξένων διπλωματῶν. Ἡ ἄγνοια καὶ ἡ ὑποχωρητικότης αὕτη, ἐκδηλούμενα εἰς παραδόξους ἀσυνεπείας ἐκτεούσας τὴν κρατικὴν ἀξιοπρέπειαν, ἀπεθράσυναν καὶ τὸ Βατικανόν καὶ τοὺς ἐντολοδόχους του μέχρι τοσοῦτον, ὥστε τὰ νομίζωσιν ὅτι τὸ ἐλληνικὸν κράτος εἶνε πεδίον πάσης ἀνθαιρέσις, εἰς ταύτην δ' ὀφείλεται καὶ ἡ ἀποστολὴ τοῦ Louis Petit καὶ ἡ ἐμφάνις τῆς Οὐνίας καὶ ἡ προσηλυτιστικὴ πολιτικὴ καὶ ἡ ἴδρονσις γαῶν καὶ μοναστηρίων καὶ σχολείων καὶ ἡ ἀποστολὴ τοῦ ντελεγάτου Margotti καὶ εἴ τι παρόμοιον. Ὅτι καὶ δυνατόν καὶ πρᾶγον εἶνε τὰ ἐπέβλη ὀριστικὴ διευθέτησις τῶν πραγμάτων διὰ συνάψεως κογκορδάτου, οὐδεὶς ὁ ἀρνούμενος· ἀλλὰ τοῦτο δέον τὰ ζητήσῃ διὰ τῆς πρᾶξεως ὁδοῦ αὐτὸ τὸ Βατικανόν «οὐχὶ διορίζον ἀνθαιρέτως ντελεγάτους διὰ τὴν Ἑλλάδα, ἀλλὰ, ἀφοῦ μάλιστα τὸ ἴδιον ἔχει μορφήν κράτους, ζητοῦν, κατὰ τὰ διπλωματικά θέσπια, τὴν ἄδειαν καὶ τὴν συγκατάθεσιν τοῦ κράτους μας διὰ τὸ πρόσωπον τὸ ὁποῖον θὰ ἐστέλλετο ἐνταῦθα διὰ τὴν πρώτην τοῦ πράγματός διαπραγματέυσιν». Πάντως ὁμως μέχρι τῆς συνάψεως κογκορδάτου τὸ κράτος ὀφείλει τὰ ἐξῆ ἰσχυρὰ ἐκκλησιαστικὴν πολιτικὴν ἐπὶ τῇ βίσει τῶν συνθηκῶν καὶ τῶν νόμων οἱ ὁποῖοι ἐξασφαλίζουν πλήρως τὴν θρησκευτικὴν ἐλευθερίαν τῶν παρ' ἡμῖν ὁπαδῶν τοῦ δευτικοῦ δόγματος, «προσάπιζον τὸ κῆρος καὶ τὴν ἀξιοπρέπειάν του, ἀλλὰ καὶ τὴν ὀρθόδοξον θρησκείαν του, ἢ ὁποῖα εἶνε ἡ θρησκεία τοῦ λαοῦ ὁ ὁποῖος τὸ ἀποτελεῖ».

Φοιτητικὴ ἄμυνα.

Ἡ ὑπουργὸς τῆς Γεωργίας τῆς κυβερνήσεως τοῦ

Μεξικου Garrido Canabal, θιασώτης του μολοσβισμού, ήξιώσε παρά των υπαλλήλων του υπουργείου του να φορώσιν ερυθρά υποκάμισα και να λάβωσι μισθώματα μεθοδικής αντιθροσκεντικής δράσεως του είδους των στρατενομένων άθρών της χώρας των Σοβιέτ. 1.500 φοιτηταί του Πανεπιστημίου της μεξικανικής πρωτευούσης, εξοργισθέντες εκ της παραδόξου ταύτης διαγωγής του υπουργού, σχηματίσαντες διαδήλωσιν, ώρησαν προς το προεδρικόν μέγαρον και ήξιώσαν την άμεσον απόλυσίν του εκ της κυβερνήσεως. Ἄλλ' ο δραστήριος επουργός εχρησιμοποίησεν αντίστασιν κατά των διαδηλωτών, εκ των οποίων ετραυματίσθησαν περί τους τριακόντα. Ἐάν τοιοῦτο εἶνε τὸ πνεῦμα τῆς ακαδημαϊκῆς νεολαίας ἐν χώρῳ, ὅπου ἡ «ἰδεολογία» τοῦ ἄριστεριουοῦ ἀπὸ μακροῦ καλλιεργεῖται ἐπ' αὐτῶν τῶν ἐπισήμων, οἱ πρὸς τὰ ἀριστερὰ ρεπόντες νεοί μας καλοῦνται νὰ φιλοσοφήσουν ἐπὶ τοῦ φαινομένου.

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἡ Ἱερά Σύνοδος συνήλθεν εἰς τὰς τακτικὰς συνεδριάσεις κατὰ τὴν λήξαν ἐβδομάδα, συνήλθε δὲ καὶ σήμερον ἐκτάκτως ἵνα διασκεφθῆ περὶ τοῦ παλαιομερολογιακοῦ ζητήματος.

— Κατὰ τὴν συνεδρίαν τῆς Τρίτης ἡ Ἱερά Σύνοδος πληροφορηθεῖσα παρὰ τοῦ Μακ. Προέδρου τὸν θάνατον τοῦ Μητροπολίτου Ἀμασείας Γερμανοῦ Καραβαγγέλλη ἐξέφρασε τὴν βαθεῖαν λύπην αὐτῆς καὶ ἐδεήθη τοῦ Κυρίου ὡς ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τοῦ ἀειμνήστου Ἱεράρχου.

— Ἐπιτροπὴ ἐκ τῶν Σεβ. Συνέδρων Σεργῶν καὶ Δράμας ὤρισθη ὡς μεταβῆ εἰς τὸ Ἵπουργεῖον Προνοίας καὶ παραστήσῃ τὸ ὄλεθριον τῆς μελετωμένης ὑπαγωγῆς διὰ νόμου τῶν Φιλοπτώχων Ταμείων εἰς τοὺς κατὰ τὸ πρῶτον Δῆμους καὶ οὐχὶ εἰς τὰς Ἱ. Μητροπόλεις.

— Ἐτέρα Ἐπιτροπὴ ἐκ τῶν Σεβ. Συνέδρων Σεργῶν καὶ Κοζάνης ἐπισκεφθέντες τὸν Ἵπουργόν τῶν Ἐσωτερικῶν παρεκάλεσαν ἐκ μέρους τῆς Ἱεράς Συνόδου ὡς μὴ ἐφαρμοσθῆ ἡ ἐν τῷ τελευταίῳ νόμῳ περὶ Δήμων καὶ Κοινοτήτων διάταξις περὶ ἀπαλοτριώσεως Μοναστηριακῶν. Ἀντυχῶς, παρὰ τὰς διαβεβαιώσεις καὶ υποσχέσεις, ὅτι θὰ μελετηθῆ τὸ ζήτημα, ἐγνώσθη ὅτι μελετῶνται ἀπάλωτοι νόμοι Μοναστηριακῶν κτημάτων, ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ εἰρημένου νόμου.

Ἐχορηγήθη ὑπὸ τῆς Ἱ. Συνόδου τῇ αἰτήσει αὐτῶν ἄδεια ἀπουσίας δι' Ἀθήνας εἰς μὲν τὸν Σεβ. Μητροπολίτην Μυτιλήνης δεκαπενθήμερος δι' ὑποθέσεις τῆς ἐπαρχίας του, εἰς δὲ τὸν Σεβ. Μητροπολίτην Θεσσαλιώτιδος καὶ εἰς τὸν Σεβ. Γυθείου καὶ Οἰτύλου δεκαήμερος.

— Τὴν πρωίαν τῆς παρελθούσης Κυριακῆς ὁ νέος Μητροπολίτης Λαρίσης Δωρόθεος ἐν συνοδείᾳ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Θηβῶν καὶ Λεβαδείας Συνεσίου καὶ τριῶν Ἀρχιμανδριτῶν ἀπελθὼν εἰς Λάρισσαν προῦπηντήθη ἐν Δεμερλί ὑπὸ τοῦ Πρωτοσυγγέλλου τῆς Ἱεράς Μητροπόλεως Λαρίσης, καὶ ἐν Δομοκῷ ὑπὸ τοῦ βουλευτοῦ κ. Νικολαΐδου καὶ ἄλλων κληρικῶν καὶ λαϊκῶν. ἀφίκετο δὲ εἰς τὴν πόλιν τῆς Λαρίσης περὶ ὥραν 4.15 μ. μ. Πλήθος πολὺ κατέκλυσε τὸν σιδηροδρομικὸν σταθμὸν παρὰ τὴν αἰτῶσαν βροχίαν, παρίσταντο δὲ ὁ ὑπουργὸς τῆς Γεωργίας κ. Δεκάζος, οἱ γερουσταταὶ κ. Μπούρας καὶ Καζάκης καὶ ἄλλοι πολιτικοὶ καὶ στρατιωτικοὶ ἐπίσημοι. Ἐχαιρέτισαν δὲ αὐτὸν ἐκ μέρους μὲν τῆς κυβερνήσεως ὁ ὑπουργὸς κ. Δεκάζος, ἐκ μέρους δὲ τῆς πόλεως ὁ δήμαρχος κ. Ἀστεριάδης, ὡς αὐτὸς δ' ἐχαιρέτισεν αὐτὸν ὁ ἱεροκλήριος κ. Θ. Σαράφης, εἰς οὓς ἡ Α. Σ. ἀπήντησε δι' ὀλίγων εὐχα-

ριστῶν. Ἐν τῷ ἱερῷ ναῷ μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ ἐγγράφου τῆς Ἱεράς Συνόδου, ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Θηβῶν καὶ Λεβαδείας κ. Συνεσίος παρουσίασε πρὸς τὸν λαὸν τὸν νέον Μητροπολίτην, μεθ' ὃ οὗτος ἀπήγγειλε τὸν ἐνθρονιστήριον αὐτοῦ λόγον, συστήσας τὰ εἰκότα πρὸς τὸν λαόν. Μετὰ τὸ πέρας τῆς ακολουθίας τῆς ἐνθρονίσεως ἐν μεγάλῃ κομπῇ μετέβη ὁ νέος Μητροπολίτης εἰς τὸ ξενοδοχεῖον «Πανελλήνιον», ὅπου προσωρινῶς κατέλυσε, τὴν ἐσπέραν δὲ πρὸς τιμὴν αὐτοῦ παρετέθη δειπνον ὑπὸ τοῦ δήμου Λαρίσης.

— Δι' Ἐγκυκλίον αὐτοῦ ὁ κ. ὑπουργὸς τῶν Θρησκευμάτων καὶ Παιδείας παρήγγειλε τὰς ἐνοριακὰς ἐπιτροπείας ὡς ἀναφέρωνται πρὸς τὸ Ἵπουργεῖον, ἀλλὰ πάντοτε διὰ τῶν Ἱ. Μητροπόλεων ἱεραρχικῶς.

— Μετὰ μακρὰν νόσον ἐτελεύτησε τὸν βίον ὁ δημοδιδάσκαλος ἅμα καὶ ἐφημέριος τοῦ ἱεροῦ ναοῦ Ἁγίας Σοφίας Πειραιῶς Ἀνδρέας Ἀρχιμανδριτῆς ἐν ἡλικίᾳ 54 ἐτῶν, διακριθεὶς διὰ τὴν μεγάλην αὐτοῦ κοινωνικὴν δράσιν, ἰδρύσας δὲ πρὸς τοῖς ἄλλοις παρὰ τὸν ναὸν καὶ Νηπιακὸν σταθμὸν.

— Κατὰ τὸν δημοσιευόμενον ἐν ταῖς «Ἐκκλησιαστικαῖς Εἰδήσεσι» Τριπλόεως Ἀπολογισμὸν τῆς Ἐνοριακῆς Φιλοπτώχου Ἀδελφότητος Τριπλόεως κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος αὕτη διέτηκεν ὑπὲρ τῶν πτωχῶν τῶν διαφορῶν ἐνοριῶν τῆς πόλεως καὶ τῆς συντηρήσεως τῆς Ἐπαγγελματικῆς Σχολῆς τὸ ποσὸν δραχ. 474.246.

— Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ζακύνθου κ. Χρυσόστομος ἰδρύσας Φροντιστήριον μετεκπαιδεύσεως τοῦ Κλήρου ὅπου λειτουργεῖ λίαν ἐπιτυχῶς. Διδάσκουσι δ' ἐν αὐτῷ ὁ ἴδιος, ὁ Γυμνασιάρχης, ὁ Καθηγητῆς τῶν Θρησκευτικῶν κ. Λάτις καὶ ὁ Ἱεροκλήριος Μερῖμνην δὲ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου ἤξαστο ἡ λειτουργία τῶν Κατηχητικῶν σχολείων ἐν τῇ πόλει καὶ ταῖς κοινότησιν, ὡς καὶ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπαγγελματικῆς νυκτερινῆς Σχολῆς, δαπάναις τῆς Ἱεράς Μητροπόλεως Ζακύνθου.

— Τῇ 24 παρελθόντος μηνὸς συνήλθεν ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ζακύνθου κ. Χρυσόστομου εἰς πρώτην συνεδρίαν κατόπιν τῆς δημοσιεύσεως τοῦ σχετικοῦ Π. Διατάγματος τὸ Δ. Συμβούλιον τοῦ Ὁργανισμοῦ τῶν Φιλανθρωπικῶν Ἰδρυμάτων Ζακύνθου. Ἄμα τῇ ἐνάρξει τῆς συνεδρίας ὁ Σεβ. Πρόεδρος συγγαίρει τὰ μέλη τοῦ Δ. Συμβουλίου καὶ ἐκφράσας τὴν εὐγνωμοσύνην τοῦ λαοῦ τῆς Ζακύνθου πρὸς πάντας τοὺς συντελέσαντας εἰς τὴν ψήφισιν τοῦ νόμου τούτου καὶ ἰδίᾳ πρὸς τὸν διακεκριμένον νομομαθῆ κ. Νικόλαον Κολυβάν, σύμβουλον τῆς ἐπικρατείας, ἐποιήσατο ἀμέσως εἰσήγησιν ἐπὶ ὅλων τῶν ζητημάτων ἐν γενικαῖς γραμμαῖς, τὰ ὅποια θὰ ἀπασχολήσωσι τὸν νέον Ὁργανισμὸν. Μετὰ ταῦτα τὸ συμβούλιον συνεκροτήθη εἰς σῶμα, ἐκλεγέντος ὡς ἀντιπροέδρου παμψηφεί τοῦ Προέδρου τῶν Πρωτοδικῶν κ. Ἰωάννου Μάνεση. Κατόπιν ἀπεφασίσθη, ὡς προσκληθῶσι διὰ τῶν φημερίδων οἱ βουλευτοὶ καὶ ἔχοντας τὰ προσόντα τὰ ὑπὸ τοῦ Π. Διατάγματος ὀριζόμενα, ἵνα ὑποβάλωσι τοὺς τίτλους καὶ τὰ δικαιολογητικὰ αὐτῶν καὶ τὰ λοιπὰ ουστατικά ἐντὸς 10 ἡμερῶν ἐνώπιον τοῦ κ. Προέδρου τοῦ Ὁργανισμοῦ διὰ νὰ κριθῆ ἐξ αὐτῶν ὁ ἐνδεειγμένος νὰ καταλάβῃ τὴν θέσιν τοῦ Διευθυντοῦ τοῦ Ὁργανισμοῦ. Συγχρόνως ἀπεφασίσθη, ὡς προκηρυχθῆ συμφώνως τῷ Π. Διατάγματι διαγωνισμὸς πρὸς κατάληψιν τῶν θέσεων τοῦ λογιστοῦ, ἀκολουθῶν καὶ δακτυλογράφου, καὶ ὡς ἅπαντα τὰ τέως Δ. Συμβούλια τῶν διαφορῶν φιλανθρωπικῶν ἰδρυμάτων τῆς Ζακύνθου παραδώσωσι κατὰ τὸ πρῶτον δεκαήμερον τοῦ μηνὸς Μαρτίου εἰς τὸ Δ. Συμβούλιον τοῦ ΟΦΙΖ. εἰς τὸ ὅποιον ταῦτα ὑπῆχθησαν δυνάμει τοῦ νόμου 6302.

— Κατὰ τὸν παρελθόντα μῆνα ἐκ τῆς Γραφείου τῆς Ἱ. Μητροπ. Μαντινείας καὶ Κυνουρίας ἐν Τριπλόει ἐγένετο ἡ ἐτήσια συνέλευσις τοῦ Μοναστ. Συνδέσμου, Μαντινείας καὶ Κυνουρίας. Κατ' αὐτὴν ἐξητάσθησαν διάφορα ζητήματα καὶ ἐλήφθησαν αποφάσεις ἀποσκοπούσαι εἰς τὴν προαγωγὴν τῶν σκοπῶν τοῦ Συνδέσμου. Ὡσαύτως ἀπεφασίσθη ἡ χορήγησις δραχ. 3.000 πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ θείου κηρύγματος, διὰ τοῦ ἐκδιδομένου περιοδικοῦ τῆς μητροπόλεως «Ἐκκλησιαστικαὶ Εἰδήσεις». Ἐξ αὐτῶν δὲ

πληροφορούμεθα ότι ἐν τῷ καθεδρικῷ ναῷ τῆς πόλεως, ἐγένετο ἡ διὰ σχετικῆς ἐγκυκλίου τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Μαντινείας καὶ Κυνορίας διοργανωθείσα εορτὴ ὑπὲρ τῶν πτωχῶν τῆς πόλεως. Κατὰ τὴν ἐγκύκλιον τοῦ Σεβ. Ποιμενάρχου, οἱ ἱερεῖς τῆς Τριπόλεως περιελθόντες τὰς ἐνορίας τῶν, συνέλεξαν βοηθήματα ὑπὲρ τῶν πτωχῶν αὐτῆς, ἀναγράφαντες ἐπὶ τῆς ἐγκυκλίου τὰ ὀνόματα ζώντων τε καὶ τεθνεώτων ἐνοριτῶν τῶν, ἅτινα κατὰ τὴν γενομένην ἀρχιερατικὴν λειτουργίαν ἐμνημονεύθησαν ἐν τῇ ἱερᾷ Προθεσῇ ὑπὸ τοῦ Σεβασμιωτάτου καὶ τῶν συλλειτουργούντων ἱερέων, καὶ ἐγένετο σχετικὴ δέησις ὑπὲρ ὑγείας, διαφυλάξεως καὶ προόδου τῶν ὑπὲρ τῶν πτωχῶν τῆς πόλεως ὅπως δῆποτε μεριμνῶντων καὶ μεριμνησάντων. Κατὰ τὴν εορτὴν ταύτην ὁ ναὸς τοῦ ἁγ. Βασιλείου ἦτο κατὰ μέρος ἐκ τῶν συρρεουσάντων φιλοπτῶχων χριστιανῶν, παρῆστη δὲ σὺν τοῖς ἄλλοις καὶ ἅπαν τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τῆς Φιλοπτῶχου Ἀδελφότητος. Κατὰ σύστασιν τοῦ Σεβ. περιήχθη εἰδικὸς δίσκος ὑπὲρ τῶν πτωχῶν, καθ' ὃν εἰσπράχθη τὸ ποσὸν τῶν δραχ. 1569, παραδοθὲν εἰς τὸ Ταμεῖον τῆς Φιλοπτῶχου, παρὰ δὲ τῶν ἐφημέριων τῆς πόλεως συνωδᾷ τῇ σχετικῇ ἐγκυκλίῳ τοῦ Σεβ. εἰσπράχθησαν: ἐκ τῆς ἐνορίας τοῦ ἁγ. Βασιλείου δραχ. 5.220, ἐκ τῆς τοῦ ἁγ. Δημητρίου δραχ. 3.030, ἐκ τῆς τοῦ Προφ. Ἡλιοῦ δραχ. 2.700 ἐκ τῆς τῶν Ταξιαρχῶν δραχ. 2.555, τῆς Μεταμορφώσεως δραχ. 1.519 καὶ τῆς ἁγ. Βαρβάρας 831, ἧτοι ἐν ὅλῳ δραχμᾶς 15.854. Ἐνδεικτικὸν τῆς ἀνωτέρω εορτῆς εἶνε ἡ προθυμία τῶν χριστιανῶν πρὸς εὐποιαν, παρ' ὅλην τὴν θρυλουμένην θρησκευτικὴν ἀδιαφορίαν.

—Τὴν 13ην Ἰανουαρίου κατόπιν προσκλήσεως συνήλθον εἰς γενικὴν συνέλευσιν τὰ μέλη τῆς ἐνοριακῆς Φιλοπτῶχου Ἀδελφότητος Τριπόλεως, καθ' ἣν ἐγένετο λογοδοσία τῶν πεπραγμένων κατὰ τὸ λῆξαν ἔτος ὑπὸ τοῦ Διοικ. Συμβουλίου καὶ ἀνεκοινώθη ὁ ἀπολογισμὸς ἐσόδων καὶ ἐξόδων τῆς ἐξελεγκτικῆς ἐπιτροπῆς, ἐξελέγη δὲ ἀκολουθῶς ἐξελεγκτικὴ ἐπιτροπὴ τῆς διαχειρίσεως, ἀποτελουμένη ἐκ τῶν κ. κ. Κων. Παπακοινόμου δικηγόρου, Ξενοφ. Κολιοπούλου ἱατροῦ καὶ Μιχ. Γαργαλιάνου συναξιόχου. Ὅσαυτὸς τὴν 20 Ἰανουαρίου συνήλθον καὶ αὐτῆς εἰς γενικὴν συνέλευσιν τὰ μέλη αὐτῆς, καθ' ἣν ἐψηφίσαν ὡρισμένας τροποποιήσεις τοῦ Καταστατικοῦ, ἀναγνωσθῆ ἡ ἐκθεσις τῆς ἐξελεγκτικῆς ἐπιτροπῆς καὶ ἀνεκοινώθη ὁ ἀπολογισμὸς τῆς χρήσεως 1934 καὶ προϋποθέσιν τῆς χρήσεως 1935, ἐκλογῆς δὲ γενομένης ἐξελέγη τὸ νέον Διοικ. Συμβούλιον, ἀπαρτισθὲν ἐκ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Μαντινείας ὡς Προέδρου, τῶν Αἰδ. Ἀνδρέου Παναγιωτοπούλου, Δημ. Ἀθανασοπούλου, τῶν Κυριῶν Μαρίας Παπαχρηστοπούλου, Ἄννης Πρίνου, Ἀντωνίας Παρασκευοπούλου, καὶ τῶν κ. κ. Ἰ. Τσιώλη, Κ. Βαρβεροπούλου καὶ Κων. Κωνσταντοπούλου.

—Ἡ διὰ νόμου ὑπὸ τὴν μόνιμον προεδρίαν τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Μαντινείας συσταθεῖσα ἐφορεία τοῦ Σανατορίου Τριπόλεως, ἀποτελουμένη ἀπὸ τῶν κ. κ. Ἄνασ. Πίκραν ἱατροῦ, Γεώρ. Μάνον δικηγόρου, Γεώρ. Σαλαβράκου ἐπιχειρηματίαν, Κων. Μπουλουγούρη δικηγόρου, Νομίαντρον Ἀρκαδίας καὶ πρόεδρον ἐπαγγελματιῶν, συνελθοῦσα εἰς πρώτην αὐτῆς συνεδρίαν ἐν τῷ Νομικῷ καταστήματι, ἐξελέξεν ἀντιπρόεδρον αὐτῆς τὸν κ. Α. Πίκραν, ταμίαν τὸν κ. Γ. Σαλαβράκον καὶ γραμματεῖα τὸν κ. Γ. Μάνον.

—Ἡ εορτὴ τῆς Ὑπαπαντῆς ἐφέτος ἐορτάσθη ἐν Καλάμιας ἐξαιρετικῶς μεγαλοπρεπῆς. Χιλιάδες εὐσεβοῦς λαοῦ προσήλθον ἐκ τῆς ὅλης Μεσσηνίας καὶ ἀλλαχόθεν καὶ εὐλαβῶς παρηκολούθησαν τὴν πανηγυριν καὶ τὴν περιφορὰν τῆς ἱερᾶς εἰκόνης. Τὴν θεῖαν λειτουργίαν ἐτέλεσαν οἱ Σεβ. Μητροπολίται Μεσσηνίας κ. Πολύκαρπος καὶ Γόρτυνος καὶ Μεγαλοπόλεως κ. Προκόπος μετὰ πεντηκοντάδος περίπου ἱερέων καὶ διακόνων. Εἰς τὴν εορτὴν προσήλθον οἱ Ὑπουργοὶ τῶν Ναυτικῶν κ. Χατζηκυριάκος καὶ τῶν Ἐσωτερικῶν κ. Χλωρὸς καὶ οἱ ὑφυπουργοὶ τῆς Συγκοινωνίας καὶ τῆς Ἀεροπορίας, οἵτινες καὶ ἀνεῖλον τὴν εἰκόνα τῆς Θεομήτορος. Κατὰ τὸ ἐν τῷ Δημαρχεῖῳ γεῦμα εἰς 6 παρεκάθησαν καὶ οἱ Μητροπολίται, ὁ Ὑπουργὸς τῶν Ναυτικῶν ἐξῆρε τὴν θρησκευτικότητα

τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ, περὶ τῆς ὁποίας φροντίζει ἡ κυβερνήσις.

—Τῇ παρελθούσῃ Πέμπτῃ ἐν τῇ αἰθούσῃ τῶν τελετῶν τοῦ Πανεπιστημίου ὁ νεοεκλεγείς καθηγητὴς τῆς ἐκτάκτου ἔδρας τῆς ἐρμηνείας τῆς Κ. Διαθήκης: Ἄρχιμ. κ. Εὐάγγελος Ἀντωνιάδης εἶπε τὸ ἐπίσημον αὐτοῦ ἐναρκτήριο μᾶθημα ἐπὶ τοῦ θέματος: αἱ ἐρευνᾶι καὶ τὰ προβλήματα τῆς Κ. Α. καὶ ἡ ἐν τῷ παρόντι θέσις αὐτῶν. Τὸ ἐναρκτήριο παρηκολούθησαν ὁ Μαζαρ. Ἀρχιεπίσκοπος, μέλη τῆς Ἱ. Συνόδου, καθηγηταὶ τοῦ Πανεπιστημίου καὶ πικνὸν ὄκροσμάτιον, ὅπερ κατεχειροκρότησεν τὸν ὁμιλήτην.

—Κατὰ τὴν εορτὴν τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Μεσσηνίας κ. Πολύκαρπος μεταβάς εἰς Μεσσηνίαν ἐτέλεσε τὴν θεῖαν λειτουργίαν, καθ' ἣν ὁμιλήσαν ἐν τῷ ναῷ μὲν ὁ καθηγητὴς τῶν ἱερῶν, ἐν δὲ τῷ γυμνασίῳ αὐτὸς ὁ Μητροπολίτης, ἀπαυθύνας πατριὰς ὑποθήκας πρὸς τοὺς μαθητὰς. Τὴν ἐσπέραν ἐν τῷ δημοτικῷ σχολεῖῳ ἐν μέσῳ πολλοῦ κόσμου ἡ Α. Σ. ὁμιλήσῃ περὶ τῶν τριῶν Ἱεραρχῶν καὶ τῆς ἀληθοῦς εὐσεβείας.

—Εἰς τὴν ἐν Μυτιλήνῃ ἐπὶ ταῖς εορταῖς τῶν Χριστουγέννων οργανωθείσαν εορτὴν τῶν Κατηχητικῶν σχολείων τῆς πόλεως παρηκολούθησεν ὁ λαὸς μετὰ πολλῆς συμπαιθείας. Κατ' αὐτὴν ὁμιλήσεν ἐπικαιρῶς ὁ ἱεροκήρυξ τῆς «Εὐσεβείας» κ. Χρ. Παπαγιάννης, μετ' αὐτὸν δ' ὁ Σεβ. Μητροπολίτης κ. Ἰάκωβος ἐξῆρε τὰ ἐκ τῶν Κατηχητικῶν σχολείων ἀγαθὰ. Ἐορταὶ ὁργανώθησαν καὶ ἐν οἷς χωρίοις λειτουργοῦν Κατηχητικὰ σχολεῖα, παρόμοιον δ' ἰδρῶθη καὶ ἐν τῇ κοινότητι Ἀρκασίου, μετὰ ἄδειαν μητροπολιτικὴν παρασχεθεῖσαν εἰς τὸν ἐφημέριον αὐτῆς. Ὅμάς δὲ μαθητῶν τοῦ μέσου Κατηχητικοῦ τῆς πρωτεύουσος ἐπισκεφθεῖσα τὰς φυλακὰς διένειμε γλυκύσματα εἰς τοὺς κρατούμενους.

—Ἡ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ἰδρυτοῦ καὶ συντάκτου αὐτῆς Ἄρχιμ. Χριστοφόρου Δεσπίτη διακόψασα τὴν ἐκδοσὶν «Κατὰ Χριστὸν Ἄγαθὴ» τῆς Σύου ἠρξάτο ἐπανεκδομένη ὑπὸ συντάκτην τὸν κ. Γεώργ. Δαφερόραν.

—Ἐν Σιδηροκάστρῳ κατὰ τὰς παρελθούσας εορτὰς τῶν Χριστουγέννων, καθ' ἣς πολὺς κόσμος συνέρρευσεν εἰς τὰς ἐκκλησίας, τὸ Φιλόπτωχον Ταμεῖον τῆς Μητροπόλεως Σιδηροκάστρου μερίμνη τοῦ οἰκείου Ἱεράρχου διένειμε 20,000 δραχμᾶς εἰς τοὺς ἀπόρους καὶ 66 ζεύγη ὑποδημάτων ἐπὶ παραγγελίᾳ εἰς τοὺς πτωχοὺς καὶ ἀπόρους μαθητὰς τῶν τε Δημοτικῶν Σχολείων καὶ τοῦ Γυμνασίου.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΩΝ)ΠΟΛΕΩΣ

Τῇ 12 Ἰσταμένου ἐξεδήμησε πρὸς Κύριον ἐν Βιέννῃ ὁ ἔξαρχος τῶν Πατριαρχείων Κωνσταντινουπόλεως διὰ τὴν Κεντρικὴν Εὐρώπην, Μητροπολίτης Ἀρμασσίας Γερμανὸς Καραβαγγέλης. Ὁ ἀποθανὼν ἱεράρχης γεννηθεὶς τῷ 1867 ἐν Λέσβῳ, ἐσπούδασεν ἐν τῇ Θεολογικῇ Σχολῇ τῆς Χάλκης, ἀκολουθῶς δὲ ἐν τῇ φιλοσοφικῇ σχολῇ τοῦ πανεπιστημίου τῆς Λειψίας. Τῷ 1896 χειροτονηθεὶς ἀρχιερεὺς διορίσθη χωροεπίσκοπος τῷ Πέραν, τῷ δε 1900 προήχθη εἰς τὴν μητρόπολιν Καστορίας καὶ εἶτα εἰς τὴν μητρόπολιν Ἀρμασσίας. Τῷ 1913 ἀποθανόντος τοῦ αὐοῦ πατριάρχου Ἰωακείμ Γ' ἐξελέγη τοποτηρητὴς τοῦ οἰκουμενικοῦ θρόνου. Μετὰ τὴν μικρασιατικὴν καταστροφὴν ἐλθὼν εἰς Ἀθήνας ἐξελέγη μητροπολίτης Ἰωαννίνων, μετὰ μικρὰν δὲ ἐκεῖ ποιμαντορίαν διορίσθη ἔξαρχος τῶν πατριαρχείων εἰς τὴν Κεντρικὴν Εὐρώπην ὅπου καὶ ἀπεβίωσεν. Ὁ ἀειμνηστὸς ἱεράρχης διεκρίθη διὰ τὴν ἐκκλησιαστικὴν καὶ ἐθνικὴν αὐτοῦ δράσιν καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς ἀρχιερατικῆς αὐτοῦ διακονίας.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΡΟΥΜΑΝΙΑΣ

Ἐν Βουκουρεστίῳ συνεκοιτήθη ὑπὸ τὴν προεδρίαν τῆς Α. Μ. τοῦ Πατριάρχου Ρουμανίας τὸ Ἐθνικὸν ἐκκλησιαστικὸν συνέδριον πρὸς ἐκλογὴν νέου μητροπολίτου Μολδαβίας, διὰ πλειοψηφίας δ' ἐξελέγη ὁ θεοφιλ. ἐπίσκοπος κ. Νικόδημος, σπουδάσας τὴν θεολογίαν ἐν τῇ Θεολογικῇ Ἀκαδημίᾳ τοῦ Κιέβου καὶ δημοσιεύσας πολλὰ ἔργα καὶ ἄρθρα ἐπὶ ἐκκλησιαστικῶν ζητημάτων, μεταφράσας δὲ ἐν συνεργασίᾳ μετὰ τοῦ Γάλα-Γαλακτιανὸς τὴν ἁγ. Γραφήν εἰς τὴν ρουμανικὴν γλῶσσαν. Ἦδη ἄγει τὸ 79 ἔτος τῆς ἡλικίας του.

— Ἐν Βεσσαραβία ἐνεφανίσθη μία νέα αἴρεσις αὐτοκαλουμένη «Οἱ μάρτυρες τοῦ Ἰεχωβά». Ἐνεκα τῆς ὑπ' αὐτῆς ἀσκουμένης μεταξύ τοῦ πληθυσμοῦ προπαγάνδας ἡ μητροπολις Βεσσαραβίας ἠναγκάσθη νά λάβῃ τὰ κατάλληλα μέτρα.

— Εἰς τὴν ρουμανικὴν βουλὴν κατετέθη νομοσχέδιον περὶ συντάξεων τοῦ ὀρθοδόξου κλήρου τῆς Ρουμανίας. Ἀντιπροσωπεία τοῦ κλήρου ἐπισκεφθεῖσα τὸν ὑπουργὸν τῶν θρησκευμάτων συνεζήτησε μετ' αὐτοῦ τὰς λεπτομερεῖας τοῦ νομοσχεδίου, κρατῶν δ' ἡ πεποίθησις ὅτι τὸ νομοσχέδιον θά ψηφισθῆ ὑπ' ἡν μορφήν θά ἰκανοποιῇ τὸν ἐνοριακὸν κλῆρον.

— Εἰς τὸ συμβούλιον τῆς ἐπαρχίας Κισνοβίου ὑπεβλήθησαν περὶ τὰς 300 αἰτήσεις φοιτητῶν τῶν Θεολογικῶν Σχολῶν Ρουμανίας παρακαλούντων νά γείνωσι δεκτοὶ πρὸς χειροτονίαν διοριζόμενοι εἰς ἐνοριακὰς θέσεις.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΣΕΡΒΙΑΣ

Κατὰ τὸ ἐνεστῶς ἔτος συμπληρουμένης ἐπτακοσιετίας ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ φωτιστοῦ τῆς Σερβίας ἁγ. Σάββα, ἡ σερβικὴ Ἐκκλησία ἀπεφάσισεν ὅπως τὸ ἔτος 1935 ἀνακηρυχθῆ ἔτος ἰωβιλαίου. Καθ' ὅλον τὸ ἔτος θά ἐκδοθῶσι βιβλία καὶ φυλλάδια με θέμα τὸ ἐν λόγῳ ἰωβιλαίου, ὁ δὲ ἐνοριακὸς κλῆρος θά ὀργανώσῃ κατὰ τὰς Κυριακὰς καὶ τὰς ἑορτὰς κηρύγματα καὶ διαλέξεις ἐπεξηγουσὰς τὴν μεγάλην σημασίαν τῆς δράσεως τοῦ ἁγ. Σάββα ὑπὲρ τῆς σερβικῆς Ἐκκλησίας.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΒΟΥΛΓΑΡΙΑΣ

Περὶ μεσοῦντα τὸν παρελθόντα Δεκέμβριον συνήλθεν ἐν Σόφια ἡ πάσα ἱεραρχία τῆς βουλγαρικῆς Ἐκκλησίας, ἡμῶς σὺν ἄλλοις, ἀπεφάσισεν ὅπως ἡ Ἱ. Σύνοδος τῆς βουλγαρικῆς Ἐκκλησίας ἀποτελεῖται ἐφεξῆς ἐκ πάντων τῶν ἐπαρχιακῶν ἀρχιερέων, ὅπως ἡ ἱεραρχία συνέροχηται εἰς συνέλευσιν κατὰ τετραετίαν, μετέχουσι δὲ τῶν συνεδριῶν αὐτῆς καὶ ἀντιπρόσωποι τοῦ κλήρου καὶ τοῦ λαοῦ, καὶ ὅπως ἐν βραχεῖ πληρωθῶσιν αἱ χρεώσεις μητροπόλεις Νευροκοπίου καὶ Λοβτσάνσκις.

— Ἐξ ἀποφάσεως τῆς Ἱ. Συνόδου ἰδρύθη παρ' αὐτῆ ταμεῖον ἀλληλοβοθηίας πάντων τῶν ἐν τῷ κράτει ἱερέων.

— Τῇ 4 Δεκ. ἐωρατήθη πανηγυρικῶς καθ' ἅπασαν τὴν Βουλγαρίαν, ὡς πάντοτε, ἡ «Ἡμέρα τῆς ὁδοδόξου χριστιανικῆς νεολαίας».

— Ὁ διαπρεπὴς ρώσος καθηγητὴς τῆς Θεολογίας ἐν τῇ Θεολογικῇ Σχολῇ τοῦ Πανσπουδίου Σόφιας κ. Γλουμπακόφσκη ἐτιμήθη ὑπὸ τοῦ βασιλέως διὰ τοῦ παρασήμου Ἀλεξάνδρου.

— Κατ' ἀπόφασιν τῆς Ἱ. Συνόδου ὁ ἐν Βουλγαρίᾳ Σύνδεσμος τῶν ἱερατικῶν ἀδελφοτήτων καὶ ὁ Σύνδεσμος τῶν ἐκκλησιαστικῶν ὑπαλλήλων θά ὑφίστανται καὶ ἐφεξῆς ὡς δύο διακεκομμένοι ἀπ' ἀλλήλων ὀργανισμοί, μὴ ἀναμειγνύμενοι εἰς τὴν σφαῖραν τῆς δικαιοδοσίας τοῦ ἑτέρου.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΑΛΒΑΝΙΑΣ

Εἰδήσεις ἐξ Ἀλβανίας ἀναφέρουσιν ὅτι ὁ φερόμενος ὡς ἀρχιεπίσκοπος τῆς ἐν Ἀλβανίᾳ ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας Βησσαρίων ἀπὸ τῆς μακρᾶς τηλεγραφικῆς διαμαρτυρίας πρὸς τὸν ἄλβανὸν βασιλέα διὰ τὸν συστηματικὸν διωγμὸν ὅστις ἀσκεῖται ὑπὸ τῆς ἄλβανικῆς κυβερνήσεως κατὰ τῆς ἐν τῷ κράτει ὀρθοδόξου θρησκείας καὶ Ἐκκλησίας.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΛΙΘΟΥΑΝΙΑΣ

Ὁ ὀρθόδοξος ἐν Λιθουανίᾳ πληθυσμὸς ἀνέρχεται εἰς 150.000, ἧτοι ἀποτελεῖ τὰ 12% ο τοῦ ὅλου πληθυσμοῦ τοῦ κράτους. Ἐνοριαὶ ὀρθόδοξοι ὑπάρχουν 150. Ἐν Ρήγγ, πρωτεύουσῃ τοῦ κράτους, ὑπάρχουσι 50.000 ὀρθόδοξοι κατανεμώμενοι εἰς 14 ἐνορίας. Αἱ πλείοται τῶν ἐνοριῶν κείνηται γεωργικοὺς κλήρους ἀπὸ 12 μέχρι 50 ἑκταρίων ἐκάστη.

ΡΩΜΑΪΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Ἡ ἀδελφὴ τοῦ ἀποθανόντος βασιλέως τοῦ Βελγίου Ἰωσηφίνη, χήρα τοῦ πρίγκηπος Καρόλου Anthony τῶν Χοχεντσόλλερν, ἐκάθη μοναχὴ ἐν τῇ μονῇ St Lioba τῆς Günthersthal.

— Πολὺς λόγος γίνεται μεταξύ τῶν ἀκαδημαϊκῶν κύκλων τῆς Γαλλίας περὶ προσεχούς συναριθμήσεως τοῦ καρδινάλιου Verdier εἰς τοὺς ἀθανάτους πρὸς τὸ παρὸν ὁ μόνος μεταξύ τῶν ἀθανάτων τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας ἱεράρχης εἶνε ὁ σεβ. Baudrillart, Διευθυντῆς τοῦ Καθολικοῦ Ἰνστιτούτου τῶν Παρισίων.

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

Φ. Δήμιον (Δ. Παροῖτη), Ἱστορία τῆς τουρκοκρατουμένης Λέσβου (1462—1912). Τεύχη Α' καὶ Β'. Μυτιλήνη, Τύποις Π. Τσιβιδῆ, 1931, 1934.—Εἶνε λυπηρὸν ὅτι, παρ' ὅλην τὴν ἀφθονίαν λογίων ἐν Λέσβῳ, δὲν εὕρεθη ἀκόμη ὁ ἱστορικὸς τῆς νήσου. Ὁ ἀείμνηστος Ἀθαν. Παπαδόπουλος-Κεραμεὺς ἐβεβαίωσεν τὸν γράφοντα τὰς γραμμὰς ταύτας ὅτι εἶχε παρ' ἑαυτῷ ὕλικόν πρὸς συγγραφὴν τριτόμου ογκώδους ἱστορίας τῆς Λέσβου, ἀλλ' ἔλειπον τὰ μέσα πρὸς συγγραφὴν καὶ ἐκδοσιν. Τμηματικαὶ τινας ἱστορικαὶ ἀναδρομαὶ ὑπὸ φιλοστόρων κατὰ καιροὺς ἐπεχειρήθησαν, ἀλλὰ λείπει τὸ συστηματικὸν ἱστορικὸν περὶ τῆς νήσου ἔργον. Διὰ τοῦτο ὀφείλονται χάριτες εἰς τὸν φιλόπονον σ. τοῦ ὑπ' ὄψιν δοκιμίου, ὅτι ἀνέλαβε τὴν σύνταξιν ὀλοκλήρου τῆς ἱστορίας τῆς Λέσβου, ἐξ ἧς πρὸς τὸ παρὸν ἐδημοσίευσεν τὰ πρῶτα δύο τεύχη τὰ ἀφορῶντα εἰς τὴν τουρκοκρατουμένην Λέσβον, εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς ὁποίας εἶνε ἀπερωμαμένα ἕτερα δύο τεύχη. Κατὰ τοῦτο δ' εἶνε ἄξιον πολλῆς προσοχῆς τὸ ἐγχείρημα, ὅτι ὁ σ. συνέλεξε τὰς πληροφορίας του ἐκ κωδικῶν καὶ ἐγγράφων ἀποκειμένων ἐν ταῖς λεσβιακαῖς μοναῖς, ἰδίᾳ τοῦ Λειμῶνος καὶ τοῦ Ὑψηλοῦ, ἀλλὰ καὶ ἐξ ἰδιωτικῶν ἐγγράφων. Τὸ δὲ γεγονός, ὅτι τὸ πλεῖστον τοῦ ἐκ τῶν ἐγγράφων τούτων ὕλικου εἶνε ἐκκλησιαστικῆς φύσεως, καθιστᾷ ἐτι σπουδαιότεραν τὴν ἐκδοσιν ἀπὸ ἐπόψεως ἐκκλησιαστικῆς ἱστορικῆς, καὶ μερικωτέρας—λεσβιακῆς—καὶ γενικωτέρας. Διὰ τοῦτο πρὸς τοὺς θερμοὺς συγχαρητηρίους ἐπιτῆ ἀναλήψει τοῦ ἔργου, εὐχόμεθα ταχεῖαν τὴν συμπλήρωσιν τῆς ἐκδόσεως, ὁσονδήποτε καὶ ἐμφανίζεται ὡς ἐπίτομος καὶ στοιχειώδης.

Δημ. Ι. Κοῦμουτσουπόλου δ. θ. καθηγητοῦ ἐν τῇ Ριζαρείῳ Ἐκκλ. Σχολῇ, Κωνσταντινου Οἰκονόμου τοῦ ἐξ Οἰκονόμων ἐπιστολῆ ἀνεκδότος πρὸς Πανούτσον Νοταρᾶν. Ἀθῆναι, τύποις «Φοῖνικος» 1935.—Τὸ τευχίδιον προήλθεν ἐξ ἀνατυπώσεως ἐκ τῆς Ἐκκλησίας, προσητέθη ὁμως εἰς τὸ τέλος καὶ ἡ φωτοτυπία τῆς ἐν λόγῳ ἐπιστολῆς.

Γ. Βαλέτα Ἀνάλυσις τοῦ «Νικηφόρου Φωκά», ἀνεκδότου δράματος τοῦ Δημ. Ν. Βερναρδάκη. Ἀνατύπωσις ἐκ τοῦ «Ποιμένους» Μυτιλήνης. Μυτιλήνη, τύποις «Δημοκράτου».

Τοῦ αὐτοῦ, Ἐνα ἄγνωστο δοκίμιον ἱστορίας τῆς νεο-ἑλληνικῆς λογοτεχνίας. Ἀνατύπ. ἐκ τῆς «Ἐργασίας». Ἀθῆναι 1934.—Πρόκειται περὶ τοῦ Σιατιστέως λογίου Δημητρίου Ἀργυριάδου, δημοσιεύσαντος τῷ 1861 ἱστορικὴν ἐπισκόπησιν τῶν ἑλληνικῶν γραμμάτων ἀπὸ τοῦ Ὀμήρου μέχρι τοῦ Κάλβου καὶ τοῦ Σολομοῦ.

Ξενοφῶντος Στεφ. Δάντη καθηγητοῦ φιλολογίας, Πρακτικῶν ὀργανισμῶν ὀρθογραφίας τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης. Ἐκδ. «Ἀνεξαρτήτου», Ἀθῆναι.

Κωνστ. Μ. Κατσαρᾶ νευρολόγου-ψυχιάτρου, Γύρω ἀπὸ τὴ σύγχρονη ζωὴ. Ἀθῆναι, τύποις «Πυρσοῦ» 1934.—Σπουδαῖαι ψυχολογικαὶ παρατηρήσεις ἐκ τοῦ κύκλου τῶν εἰδικῶν ἀσχολημάτων τοῦ σ. ὡς πρὸς τὸ πάθος, χαρακτηριστικὰς τινας, ἠθικὰς διαστρωφὰς καὶ τὸ περιβάλλον, μετὰ ἀναλόγων ὑποθηκῶν ἀξίων πολλῆς προσοχῆς ἀπὸ τε ἀτομικῆς καὶ κοινωνικῆς ἐπόψεως.

Ἐξεδόθη τὸ τεῦχος 3 τῆς 15 Ἰαν. 1935 τῆς «Γενικῆς Ἑλληνικῆς Βιβλιογραφίας» καὶ ὁ ἀρ. 1 1935 τῆς «Ἑλληνικῆς βιβλιογραφικῆς καὶ βιβλιοφιλικῆς Ἐπιθεωρήσεως» ἀμφοτέρω περιέχουσι τὴν νέαν ἑλλην. βιβλιογραφίαν, καὶ ἄλλας ἐπικαίρους καὶ ἐνδιαφερόσους βιβλιολογικὰς πληροφορίες.

— Π Α Ρ Α Ρ Τ Η Μ Α —

ΠΡΟΚΗΡΥΞΕΙΣ ΕΚΛΟΓΗΣ ΙΕΡΕΩΝ

'Ιερά Μητρόπολις 'Αρτης.

'Εχοντες υπ' ὄψει τὰ ἄρθρα 81-83 τοῦ ἀπὸ 25ης Μαΐου 1932 Διατάγματος «περὶ κωδικοποιήσεως τῶν περὶ ἐνοριακῶν ναῶν καὶ ἐφημερίων καὶ Τ.Α.Κ.Ε. ἰσχυουσῶν διατάξεων» καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ νόμιμα προσόντα νὰ καταλάβωσι τὴν κενὴν ὀργανικὴν θέσιν τακτικοῦ ἐφημερίου τοῦ ἱεροῦ ναοῦ Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου Διχομορίου. Ὅριζομεν δὲ πρὸς ὑποβολὴν τῶν σχετικῶν αἰτήσεων τῶν υποψηφίων μετὰ τῶν κατὰ τὸ ἄρθρον 83 τοῦ ὡς ἄνω Διατάγματος πιστοποιητικῶν προθεσμίαν μέχρι τῆς 28ης Φεβρουαρίου 1935. Ἐν Ἀθήναις τῇ 1 Φεβρουαρίου 1935 † Ὁ Ἄρτης Σπυρίδων.

'Ιερά Μητρόπολις Θήρας

Ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἐκποιήσεως ἐνεργηθησομένην δι' ἐνσφραγίστων προσφορῶν ἡ ἐρημόνησος Κέρος κειμένη εἰς τὴν περιφέρειαν νήτου Ἄμοργου ἐκτάσεως 250 στρεμμάτων μὲ ἐλάχιστον ὄριον προσφορᾶς δρχ. τριακοσίων ὀγδοήκοντα χιλιάδων (380000) τῆς ἱεράς μονῆς Χοζοβιωτίσσης ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ὄρων τῆς υπ' ἀριθ. 284 διακηρύξεως τῆς Ἱ.Μητροπόλεως Θήρας καὶ συγγραφῆς ὑποχρεώσεων. Ἢ δημοπρασία ἐνεργηθῆσεται ἐν Χώρῳ Ἄμοργου εἰς τὸν συνήθη τόπον τῶν δημοπρασιῶν τῆν 17ην Μαρτίου 1935 ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10 11 π. μ. ἐνώπιον τῆς ἀρμοδίας Ἐπιτροπῆς. Τῆς συγγραφῆς ὑποχρεώσεων καὶ λοιπῶν ὄρων δύνανται νὰ λάβωσι γνῶσιν οἱ ἐνδιαφερόμενοι παρὰ τῇ Ἱ. Μητροπόλει Θήρας καὶ τῇ μονῇ Χοζοβιωτίσσης Ἄμοργου. Ἐν Θήρῳ τῇ 5 Φεβρουαρίου 1935. † Ὁ Θήρας Ἀνθίμος.

'Ι. Μητρόπολις Μαντινείας καὶ Κυνουρίας.

Προκειμένου ν' ἀνακηρυχθῶσιν υποψήφιοι ἐφημέριοι διὰ τὴν χηρεύουσαν ἐνορίαν Βουρβούρων, συνεπεῖα παραιτήσεως τοῦ ἐφημερίου Ἰωάννου Ματζουράνη, καλοῦνται οἱ ἔχοντες τὰ νόμιμα καὶ κανονικὰ προσόντα καὶ ἐπιθυμοῦντες νὰ ἱερατεύσωσιν ἐν αὐτῇ ὅπως μέχρι τῆς 1ης Μαρτίου ἐ. ἔ. ὑποβάλλωσιν ἡμῖν δι' αἰτήσεώς των τὰ ἀπαιτούμενα πρὸς τοῦτο πιστοποιητικά. Ἡ παροῦσα δημοσιευθῆτα ἐν τῷ περιοδικῷ «Ἐκκλησία», τῷ ἐγγυρῶ καὶ ὀθηγαϊκῷ τύπῳ καὶ δι' ἐπικολλήσεως εἰς τὴν θύραν τοῦ ναοῦ, συμφώνως τῷ νόμῳ. Τρίπολις τῇ 2α Φεβρουαρίου 1935. † Ὁ Μαντινείας καὶ Κυνουρίας Γερμανός.

'Ι. Μητρόπολις Ἄρτης.

'Εχοντες υπ' ὄψει τὰ ἄρθρα 81-83 τοῦ ἀπὸ 25ης Μαΐου 1932 διατάγματος «περὶ κωδικοποιήσεως τῶν περὶ ἐνοριακῶν ναῶν καὶ ἐφημερίων καὶ Τ.Α.Κ.Ε. ἰσχυουσῶν διατάξεων», καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ νόμιμα προσόντα νὰ καταλάβωσι τὴν κενὴν ὀργανικὴν θέσιν τακτικοῦ ἐφημερίου τοῦ ἱ. ναοῦ Γεννήσεως τῆς Θεοτόκου ἐν Μουχουσιῷ—Πλάκας. Ὅριζομεν δὲ πρὸς ὑποβολὴν τῶν σχετικῶν αἰτήσεων τῶν υποψηφίων μετὰ τῶν κατὰ τὸ ἄρθρον 83 τοῦ ὡς ἄνω διατάγματος πιστοποιητικῶν προθεσμίαν μέχρι τῆς 10ης Μαρτίου 1935. Ἐν Ἀθήναις τῇ 12η Φεβρουαρίου. † Ὁ Ἄρτης Σπυρίδων.

'Ι. Μητρόπολις Καρυστίας.

'Εχοντες υπ' ὄψει τὸ ἄρθρον 81 τοῦ 5439 «περὶ ἐνοριακῶν ναῶν καὶ ἐφημερίων» προσκαλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ νόμιμα προσόντα νὰ καταλάβωσι τὴν χηρεύουσαν θέσιν τοῦ ἐφημερίου τοῦ ἱ. ναοῦ Ἅγιος Ἀθανάσιος τοῦ χωρίου Ὁξυλίδου τῆς ὁμωνύμου Κοινότητος, ὅπως ὑποβάλλωσιν εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς καθ' ἡμᾶς Ἱ. Μητροπόλεως αἴτησιν μετὰ τῶν σχετικῶν πιστοποιητικῶν τῶν ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 83 τοῦ νόμου 5430 προβλεπομένων ἐντὸς δέκα πέντε ἡμερῶν ἀπὸ σήμερον. Ἐν Κύμῃ τῇ 9η Φεβρουαρίου 1935 † Ὁ Καρυστίας Παντελεήμων.

'Ι. Μητρόπολις Πατρῶν.

'Επειδὴ οὐδεὶς τῶν ὑποβαλόντων ἡμῖν αἰτήσεις ἔχει τὰ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 82 ἐδ. 1 τοῦ κωδικ. νόμου 5439 ἀπαιτούμενα προσόντα ὅπως ἀνακηρυχθῆ υποψήφιος διὰ τὴν χηρεύουσαν θέσιν τοῦ ἐνταῦθα ἱεροῦ ναοῦ τοῦ Ἐθαγγελισμοῦ, ἔχοντας υπ' ὄψει τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 81 παρ 2 τοῦ αὐτοῦ νόμου καλοῦμεν τοὺς βουλομένους ἐκ τῶν ἐχόντων τὰ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 82 ἐδ. 2 ὀριζόμενα προσόντα δευτέρας κατηγορίας ὅπως μέχρι τῆς 7ης Μαΐου ἐ. ἔ. ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ σχετικὰ πιστοποιητικά διὰ τὰ περαιτέρω. Ἐπίσης προσκαλοῦμεν τοὺς ἐκ τῶν ἐχόντων τὰ νόμιμα προσόντα ἐπιθυμοῦντας ὅπως ἀνακηρυχθῶσιν υποψήφιοι διὰ τὰς κενὰς θέσεις ἐφημερίων τῶν ἐνοριῶν Σαραβαλίου, Μοῖρα καὶ Συχαίνων, ὅπως μέχρι τῆς 7ης Μαρτίου ἐ. ἔ. ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 83 τοῦ αὐτοῦ ὡς ἄνω νόμου ὀριζόμενα πιστοποιητικά αὐτῶν. Ἐν Πάτραις τῇ 6η Φεβρουαρίου 1935.

† Ὁ Πατρῶν Ἀντώνιος.

ΔΗΜΟΠΡΑΣΙΑΙ

Τὸ Τοπικὸν Συμβούλιον Ο.Δ.Ε.Π. τῆς Ἱεράς Μητροπόλεως Ὑδρας καὶ Σπετσῶν διακηρῦττει ὅτι ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν τετραετοῦς τὸ δικαίωμα τῆς ἡτηνοσυλλογῆς τῶν πευκοδένδρων εἰς θέσεις Νηοῖσα, Γερακίνα καὶ Μπίστι τῆς Ἱ. μονῆς προφήτου Ἡλιοῦ Ὑδρας ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ὄρων τῆς υπ' ἀριθ. 53 ἐ. ἔ. διακηρύξεως τοῦ Τοπικοῦ Συμβουλίου Ο.Δ.Ε.Π. τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Ὑδρας καὶ Σπετσῶν καὶ συγγραφῆς ὑποχρεώσεων. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθῆσεται ἐν Ὑδρᾷ εἰς τὸν συνήθη τόπον τῶν δημοπρασιῶν τῆν 17ην Φεβρουαρίου 1935 ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10-12 π.μ. ἐνώπιον τῆς ἀρμοδίας Ἐπιτροπῆς. Τῆς συγγραφῆς ὑποχρεώσεων καὶ λοιπῶν ὄρων δύνανται νὰ λάβωσιν οἱ ἐνδιαφερόμενοι γνῶσιν παρὰ τῷ οικίῳ (Υπ)ματι τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς. Ὁ προσδεδεῶν Δημήτριος Χελιώτης Ἀρχιμανδρίτης, Γενικὸς Ἀρχιερατικὸς Ἐπίτροπος.

Τὸ Τοπικὸν Συμβούλιον Ο.Δ.Ε.Π. τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Θηβῶν καὶ Λεβαδείας διακηρῦττει ὅτι ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἐκποιήσεως, ἐνεργηθησομένην δι' ἐνσφραγίστων προσφορῶν, τὸ χειμερινὸν βόσκημα Σαλατονῆσι ἢ Γαΐδουρονῆσι περιφερείας Ἀταλάντης τῆς Ἱ. μονῆς Ἱερουσαλὴμ ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ὄρων τῆς υπ' ἀριθ. 18 ἐ. ἔ. διακηρύξεως τοῦ Τοπικοῦ Συμβουλίου Ο.Δ.Ε.Π. τῆς Ἱ. Μητροπόλεως καὶ συγγραφῆς ὑποχρεώσεων. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθῆσεται ἐν Ἀταλάντῃ εἰς τὸν συνήθη τόπον τῶν δημοπρασιῶν τῆν 31 Μαρτίου 1935 ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10-12 π.μ. ἐνώπιον τῆς ἀρμοδίας Ἐπιτροπῆς. Τῆς συγγραφῆς ὑποχρεώσεων, τῶν τυχῶν σχεδιαγραμμάτων καὶ λοιπῶν ὄρων δύνανται νὰ λάβωσι γνῶσιν οἱ ἐνδιαφερόμενοι παρὰ τῷ οικίῳ (Υπ)ματι τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς. Ἐν Λεβαδείᾳ τῇ 6 Φεβρουαρίου 1935. Ὁ πρόεδρος κ.ἀ.α. Ἀρχιμ. Πολ. Κουτσουπίδης.

Τύποις «Φοῖνικος», ὁδὸς Σταδίου 44, Ἀθήναι